

lukkes. Først da bliver der ingen, der beriger sig paa sine Medborgeres Bekostning". I Modsætning til I. R., som vil have Luksus'en beskattet uforsvarligt højt, vil A. L. altsaa ingen Told have.

Har Tolden ikke hidtil været anset for nødvendig til at bringe Indtægter i Statskassen og til Beskyttelse? Hvordan vilde det f. Eks. gaa vore Industri-drivende og Haandværkere, dersom Tolden blev hævet — hvilken Over-svømmelse af udenlandske Varer vilde vi ikke drukne under, og hvilke umaa-delige Erstatningskrav kunde der ikke med Rette rejses mod den Regering, der berøvede Tusinder deres Næring. Og Erstatningen, skulde den komme fra den Jord, som I. R. og A. L. er enige om „tilhører alle Menne-sker? — At lade dem, der nu be-sidder den, og har købt den i dyre Domme, betale alle Skatter, kunde ikke tænkes; thi Jorden har ganske vist slugt en Mængde Menneskers økono-miske Velfærd, nemlig deres, som har sat deres Penge i Jorden og knap har kunnet faa Renter af dem, eller lidt efter lidt har mistet hele deres Formue.

Nu vilde jeg gerne have at vide, om Staten skulde indløse al Jordejend-dom? — Hvilke Kapitaler skulde der ikke til! — Eller hvordan det ellers skulde gaa til, at alle fik Del i Jorden? Og dersom nu alle, hver især skulde have en Lod deraf, ja, saa er der jo Forskel paa, om der staar nogle fire, fem Etagers Huse derpaa i en stor By, eller den ligger langt ude paa Landet, hvor det vilde koste megen Besvær at faa den dyrket, saa den kunde give Afgrøde. Skulde den deles i lige store Dele, og skulde hver den, der fik en Lod, selv arbejde derpaa?

Jeg turde vædde, at om fem Aar vilde der paa de flestes Lodder kun gro Tidsler og Agerkaal.

Havet tilhører bevisligt alle, derfra flyder jo ogsaa Velstandskilder ved Fiskeri og Skibsfart: hvorfor skulde disse være fri for Skat, og Jorden bære den alene? En Kendsgerning er det imidlertid, at Tilstrømningen til Byerne er saa stor, at det kan anta-ges, at Mennesker hellere vil drive de Forretninger, og gøre det Arbejde, som der findes, end det, som Jorden og Havet kræver; — ikke at forglemme, at de sætter Pris paa de Nydelser, Byerne byder paa. Og de Værdier og Indtægter, der skabes i Byerne, kan vel veje op mod dem, som Jorden kan give; kan der da egentlig gives nogen Grund til, at disse blev skattefrie.

Man skulde synes, at det var det retfærdigste at lægge Skatter efter stigende Skala paa Ejendomsværdierne og Indtægterne, som der er tilstræbt i den ny Skattelov, og ikke ved at gøre Indgreb i Ejendomsretten og Friheden, eller ved at hæmme dem, som har Evne til at skabe store Formuer. Guldet ruller som en ustandselig Flod, der afsætter af sin Velstand paa Bred-derne, og mange nyder godt deraf. Ved at jævne alt ud, tror jeg, man vilde skabe en jævn Elendighed.

At Tolden paa de Varer, der kræ-ves til Livets Ophold, bør gøres saa lav som mulig, deri vil vist alle sam-stemme med I. R., men paa den an-

den Side at lægge saa høj Told paa Luksusartikler, at det kun blev de mest velhavende, som kunde anskaffe sig disse, mon det ikke endnu mere vilde uddybe Kløften mellem rig og fattig. Forbruget vilde desuden aftage, saa Fordelen for Statskassen ikke blev saa stor endda.

Brændevinsskatten, i det hele Skat-ten paa de stærkeste Drikkevarer, sy-nas det mig, der er god Grund til at forhøje, da det, at drikke sig bort fra al sund Sans, ofte lige ind i Sindssygen, avler Forbrydelser, nedbryder Arbejds-kraften og koster Stat og Kommune umaadelig store Summer. Det er da kun et billigt Forlangende, at de, der driver den Beskæftigelse, selv bidrager til Udgifterne, der flyder deraf.

At en Brændevinsskat skulde hæmme Drikkeriet, tror jeg som I. R. ikke paa; der maa andre Love til. — Burde i hvert Tilfælde ikke helt forfaldne Menne-sker, der Gang efter Gang havde vist sig berusede paa offentlige Veje og Gader og afstedkommet Uordener, miste deres Stemmeret? Den Slags Menne-sker møder i Almindelighed ogsaa mindre ædru ved Valgurnen, og er det rigtigt, at en saa vigtig Sag som Valget til vor lovgivende Forsamling eller Kommuneraadene, kan afgøres af utilregnelige Mennesker. Det bliver dog til syvende og sidst disse Forsam-linger, som skal paalægge os Skatterne.

At denne Artikel kommer saa sent, beror paa, at jeg havde ventet, at andre, der var mere vant til at skrive og føre Ordet, vilde have optaget Emnet, som I. R. ønskede.

Mine Jensen.

Fra vor Brevkasse.

For nogen Tid siden svarede Re-daktionen paa et Spørgsmaal desan-gaaende: „der er ikke mere noget, der hedder gift Kvinde med „Mand og Værg“. Det er jo rart at vide, men endnu bedre om der blev hand-let derefter. Dette er i hvert Fald ikke Tilfældet herovre i Vestjylland; der forlanges stadig Ægtemandens Un-derskrift som Mand og Værg. At Manden, saa snart Fællesboet i nogen Maade forpligtes, skal skrive under er jo en Selvfølge; men hvorfor „som Værg“? For henved et Aarstid siden forlangtes der, at min Mand skulde skrive under som Værg i en Sag, som udelukkende angik mit Særeje. Jeg tror, at den nye Ægteskabslov i mange Tilfælde ignoreres og jeg vil bede Kvinderne være aarvaagne.

Et Medlem.

Dansk Kvindesamfund.

Ny Medlemmer i Lemvig Kredsen. Marie Skov-gaard, Nr. Lem. Fru Kirstine Poulsen Stou-gaard, Lemvig. Cigarmager Chr. Eriksen, Lemvig. Sygeplejerske Anna Petersen, Lemvig. Fru C. Sørensen, Lemvig. Fru Futtrup, Lem-vig. Dyrslæge Kallesøe, Lemvig.

Udgør, sammen med de tidligere indmeldte, 42 Medlemmer, idet Fotograf Winther er af-gaaet ved Døden.

siddet en Kat paa hver Dørtærskel, hvis der ikke havde været Gardiner indenfor og skarlagensrøde Pelargonier udenfor de smaa Vinduer højt oppe i Taarnene. Og naar Aftenklokkerne ringede, og man stod oppe bag Burgs Mur og saa ud over alle de spidse, røde Tage, saa var det netop det sum-mende Liv, de bankende Hjærter nede i de smalle Gader, der bandt saa fast til den svundne Tid. Hvad var vel Sebaldusskrinet og Adam Krafts Sa-kramenthaüschén andet end Snurrepi-berier, hvis der ikke stadig tonede Orgelspil og Menighedssang omkring dem! Nürnberg er sandelig en rig By, at den har Raad til at bruge sine Fortidsskatte og lade dem kaste Glans over Hverdagslivets Poesi!

Tre Musæer paa en Dag, det er meget, særlig naar Solen stikker, og der er Torden i Luften, vi tog dem dog alligevel — min Ledsagerinde og jeg —! Vi saa Böcklin i den Schack-ske Samling, — Böcklin med de skønne Farver, hvem ingen maa tro, han kan lære at kende gennem Kobberstik, — Lenbachs Portrætter og von Uhdes Op-byggelsesbilleder i det nye Pinakothek,

Bøger.

Til Redaktionen er indsendt:

Palline Bagger Weis: Høj Luft. (Det nordiske Forlag.)

Laura Kieler: Karen Jürgens til Egtved. En Fortælling fra Sønderjylland (Hage-rups Forlag.)

En mærkelig Skik.

Fortalt af H. B.

I det nordøstlige Mysore lever der en Stamme, som kaldes Marasa, og som hører til den fjerde store Klasse af Hinduer: Sudraerne.

I denne Stamme hersker den mær-kelige og barbariske Skik, at enhver Moder, naar hun giver sin ældste Datter til Ægte, skal lade sin tredje og fjerde Finger paa højre Haand ampu-tere saa højt oppe som til det andet Led. Hvis Brudens Moder er død, maa Brudgommens Moder underkaste sig denne grusomme Skik, hvis hun ikke allerede har gennemgaaet den — alt-saa, hvis hun har haft en Datter, der er bleven bortgiftet.

Operationen foretages af Stammens Grovmed, og det sker paa en meget raa Maade: Først bliver den ene Fin-ger, som skal amputeres, lagt paa en Blok; Smeden anbringer et Stemme-jærn tværs over Fingerens andet Led; med en Hammer giver han Stemme-jærnet et velrettet Slag, og den stak-kels Kvinde er en Finger fattigere. Derefter handles der paa samme Maade med den anden Finger.

Om Oprindelsen til denne mærkelige Skik fortælles følgende traditionelle Historie: En Kæmpe ved Navn Vrica havde ved en Række haarde og van-skelige Ofringer til Mahadéva (Til-navn for den indiske Gud Siwa) op-naaet det Løfte af denne, at hvilken som helst Begæring, han fremsatte, skulde blive ham tilstaaet.

Kæmpen forlangte da, at et hvilket som helst levende Væsen, paa hvis Hoved han lagde sin højre Haand, skulde blive forvandlet til en Askehob. Mahadéva tilstod ham efter Løfte Opfyldelsen af hans Begæring uden at have mindste Mistanke om, i hvilken Hensigt Løftet var blevet ham fra-lokket.

Ikke saa snart mærkede Kæmpen imidlertid, at han var i Besiddelse af den vældige Magt i sin højre Haand, førend han gjorde Forsøg paa at bruge den til at tilintetgøre Mahadéva selv.

Mahadéva flygtede; Kæmpen for-fulgte ham, og til sidst søgte Guden Tilflugt og Skjul i en tæt Lund. Her forvandlede han sin Form og Skikkelse og skjulte sig i en Frugt, da kaldet „Tunda Pundoo“, men siden kaldet „linga tunda“ paa Grund af, at dens Kærne fra den Tid af fik Tungeform. (Tungeformen er Mahadévas sær-lige Emblem).

Da Kæmpen havde tabt Guden af Syne, efter at denne var forsvundet ind i Lunden, spurgte han en Land-mand, som arbejdede paa en nærlig-

gende Mark, om han havde set Flygt-ningen, og i hvilken Retning denne var flygtet.

Landmanden, som opmærksomthavde iagttaget Forfølgelsen, men som var lige bange for at paadrage sig Maha-dévas Hævn i Fremtiden og Kæm-pens Vrede i Øjeblikket, svarede højt, at han havde ikke set nogen Flygtning, men pegede samtidig med sin højre Haands Lillefinger i Retning af Lunden.

I denne yderlige Nød nedsteg Vishnu (en indisk Gud) i Skikkelse af en dej-lig Jomfru for at redde Mahadéva. Saasnart Kæmpen saa den underskønne Jomfru, blev hans Hjerte optændt af en heftig Elskov. Han glemte Flygt-ningen og nærmede sig Genstanden for sine brændende Følelser. Men Jomfruen var en ren Brahmin, og den urene Kæmpe maatte holde sig i ær-bødighed Afstand. Han begyndte dog at tolke hende sin Kærlighed, og hun syntes lidt efter lidt at ville give efter for hans Bønner. Men hun stillede forskellige Betingelser. Først maatte Kæmpen rense sig i det ydre ved at tage et grundigt Bad i en nærliggende hellig Dam. Da dette var gjort, sagde hun til ham, at en indre Renselse ogsaa var nødvendig, inden han kunde nærme sig hende; han maatte først gennemgaa Sundia — en Renselses-ceremoni, ved hvilken man lægger sin højre Haand først paa Brystet, der-efter paa Hovedet og til sidst paa for-skellige andre Steder af sit Legeme.

Kæmpen tænkte kun paa sin Kær-lighed og glemte ganske den Magt, der var lagt i hans højre Haand. Med langsom Højtidelighed anbragte han sin højre Haand paa sit Bryst derefter paa sit Hoved, og — straks sank han sammen og blev til en Askehob.

Mahadéva kom nu ud af sit Skjule-sted, og efter at have takket Vishnu for sin Redning og Befrielse vendte han sig til den forræderiske Landmand og udtalte den Dom over ham, at han til Straf, fordi han havde forraadt ham, skulde miste den Finger, hvor-med han havde peget ind imod Lun-den, hvor Guden havde skjult sig.

Da Landmandens Hustru, som lige var kommen ud i Marken med Føde til sin Mand, hørte den frygtelige Dom, kastede hun sig for Mahadévas Fødder og bad ham forandre sin Be-stemmelse. Hun forestillede ham, at det vilde blive hendes og hendes Fa-milies sikre Ruin, hvis hendes Ægte-fælle i et Par Maaneder maaske blev ude af Stand til at udføre sit Arbejde.

„O, store Mahadéva“, sagde hun til sidst, „modtag to af mine Fingre i Stedet for min Husbonds ene Finger!“

Guden, som blev rørt over dette alvorlige Bevis paa ægteskabelig Kær-lighed, modtog Tilbudet, men bestemte tillige, at alle denne Kvindes kvinde-lige Efterkommere i alle fremtidige Generationer som en Indvielse af de-res ældste Datters Ægteskab skulde ofre to Fingre i hans Tempel til Minde om denne Kvindes store Kærlighed og Offervillighed.

Rejsebrev.

(Fra München over Glarus til Vierwald-stättersøen.)

Det kan ikke nytte at ville nægte det, München er ved Sommertid nær-me-t en Opgave! Byens moderne Stil-fuldhed med Pragthygninger, brede Gader og Monumenter gør een saa nøgtern, naar man lige kommer fra Nürnbergs og Rothenburg an der Tau-bers Poesi.

Musæer ere gode at faa Forstand af; men til Følelserne have de ikke meget at skulle have sagt, dertil bestaar de for meget af Enkeltheder revne ud af Rammerne, hvor de egentlig hørte hjemme.

De gamle Byer derimod, hvor Livet stadig fortsættes af Slægt efter Slægt — det er Poesi.

Aldrig vilde jeg have faaet Nürnbergs Burg, denne sære Blanding af gammelt og nyt, saa kær, hvis der ikke havde

og hvad saa vi saa ikke i det gamle? Ja, af al den Overdaadighed af Kunst blev vel egentlig kun tilbage, saadan at det aldrig glemmes, Rembrandts „hellige Familie“ med Joseph, der bøjer sig med det smukkeste beskyt-tende Smil over Maria og Barnet, et rigtig pluskæbet, rødhaaret Almuebarn, og Albrecht Dürers Selvportræt med de sørgmodige, grundende Kristusøjne.

Sag kom Afrejsen fra München! Al-pefarerkostymerne var allerede i Flertal paa Banegaarden, der vrimlede af opskortede Damer, af Herrer i Knæ-benklæder, Jägerfrakker, sømbeslaaede Sko og grønne Hatte med Urhanefjer og Edelweisz; hjemme vilde man have smilet af denne Udhaling; men her fandt man den ganske i sin Orden.

Det regnede over Bodensøen og gennem Kanton Appenzell, det regner overhovedet mindst hver anden Dag i Schweiz, men det er maaske der-for Landet har en saa bedaarende grøn Farve; om Aftenen naaede vi da efter mange Omstigninger endelig vort Maal, Linthal i Glarus.

Det var herligt efter Rejsens Be-sværigheder at vaagne næste Morgen

i „der Bär“. Først Værelset kemisk frit for polstrede Peluches Møbler, fal-medede Portiører og banale Draperier; i Stedet for var der Træ overalt: Loft, Vægge, Stole og Borde med skinnende hvide Tæpper! Ingen bukkende Kel-nere eller dresserede Stuepiger men en Fräulein saa vims og væver og en Wirthin saa moderlig beskyttende (i Parenthes bemærket falder Wirtherne sjælden saa heldigt ud, de tapper Vin og er for Resten deres Koners Mænd). Og saa udenfor! Der sang det i Luf-ten fra Alpekvægets Klokker, Floden bruste gennem en smaragdgrøn Dal, hvor Schweizerhusene laa planløst strøede omkring, skovklædte Bjærge hegnede Dalen og i Baggrunden glit-rede og skinnede det af Gletschere og sneklædte Toppe.

Der var hyggeligt i „der Bär“, der var en Snakken og en Leen ved Bor-det, som var man til Middagsselskab hjemme. Det kom af, at der sad et Par fine gamle Mennesker, som havde et venligt Ord til enhver, og som alle havde Lyst til at takkes. Hvem var de? Jeg aner det ikke, faar det hel-ler aldrig at vide. Maaske nød han